

sebbségellenes politikáját. Ezzel szemben Csoóri Sándor rámutat arra, hogy a tények másról tanúskodnak: „Soha olyan nemzetiségi virulás sehol, népszaporulatban, értelmiségi erősödésben, öntudatgyarapodásban, mint az Osztrák–Magyar Monarchia magyarok által uralt tájain!” Ezzel a nemzetiségi kibontakozással szembeállítja a Trianon utáni magyarság történetét: „Nem kéne az ezeréves mitológiát fölcserélni a hetvenhét éve fölhalmozódó tényekkel? Mert még megbocsátani egymásnak is csak azt lehet, amit őszintén beismerünk.”

A történelem tényeit most már az olvasó történelmi szakmunkákból is megismerheti. Csoóri Sándor esszéjének újdonsága nem a tények föltárása, hanem a folyamatok együtt-láttatása és személyes hitelű árnyalt és távlatos mérlegelése. Ennek során a kisebbségi autonómia igényét fogalmazza meg, mert „egyedül ez jelenthetné a megkésett, történelmi jóvátételt mindenért, mert ebben az esetben mind a két félnek egyformán kellene vigyáznia az együttélés írott és íratlan törvényeire. Ez

lehetne egy újszerű egyenrangúság alapja, maga a kiegyensúlyozó erő.” Politikai bölcsesség és etikai követelmény együttes megnyilatkozása ez. Történelmi tények sokaságával dokumentálja a kisebbségi autonómiák szükségességét, hiszen több ízben megbizonyosodott már, hogy a legszebb ígéretek is semmivé váltak a kölcsönösség kényszerítő ereje nélkül. Ami a logika és az erkölcs szerint evidencia, az még nem biztos, hogy történelmi realitás is, hiszen a hatalomba jutott többségnek erkölcsi emelkedettséggel is kellene rendelkeznie ahhoz, hogy a demokráciát ne a saját érdekei szerint értelmezze, hanem egyetemes emberi elvek szolgálatában működtesse.

Csoóri Sándor „pokolviselt ember”-nek mondja magát az egyik interjúban. Kötetének esszéi arról tanúskodnak, hogy a poklot is ép lélekkel járta meg, cselekvő történelmi jelenléte kultúránk eszméltető értéke.

Görömbei András

